Ka hea Willi annab waest leikust kui se sandi Ma sisse langeb.

Seddawisi olli se Urimaal. Sest kui Moisawannemad seäl kuulda said, kui hästi, Mois ja Tallopoeg Silonimaal ellasid, katsusid ka Nemmad omma Tallopoegade pölwe tösta. Agga Nende lotus jäi walleks. Sest Urima tallopoiad ollid nisuguséd, kes pehmet pölwe koggoniste ei kannatand, ja sepärrast nüüd arwasid, wolli ká ollewad, tehha, mis tahtsid. Wägga arwaste leiti seält keddagi parrema melega.

Ommeti astus waggade piskust hulgast üks wannekas Mees wälja, kes ütles: Kuulge meie Rahwas! kui nenda lähhäks, kui teie aiate, siis ei olleks Jummalat taewas, egga Wallitsusse woimo ma-ilmas. Sepärrast, kui teie selle wastasse wisi peäle jäte, ja taggajärrel ahhelatte häbbis peate ärrapärrandama, mis nüüd rikkuma hooplete, siis tulletage mind mele; sest weel ollete agga kurja nous, otse kui Pimmedad hauko minnemäs; agga minno läbbi näitab Jummal sedda auko teile — minno läbbi hüab temma teid taggasi sest teest mis hukka wiib. Sest igga inimesse moistlikko sanna läbbi rigib temma su. Ärge kautage mitte teädwad Head teädmatta wasto ärra! Agga Pörane lähhäb hoiskades omma willetsusse sisse, ja ronnib nuttes wälja — kui ta weel sudab.

Tö ja ammeti murres peab iggaüks omma leiba sömа. — Agga kuida woib ühhesuggune tö ja ühhesuggune ammet iggaühhel olla? sest inimenne tarwitab mitto